

Sygn. akt VI U 303/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2019 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2019 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zasiłek chorobowy za okres od 17 kwietnia 2018 roku do 27 sierpnia 2018 roku

w związku z odwołaniem J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

z dnia 1 sierpnia 2018 roku, znak (...) oraz

z dnia 3 września 2018 roku, znak (...)

oddala odwołania.

ZARZĄDZENIE

odpisy wyroku doręczyć odwołującej, zainteresowanemu oraz pełn. ZUS-u wraz z pouczeniem o środku zaskarżenia i sposobie jego wniesienia (art. 327 § 1 k.p.c.; art. 328 § 1 k.p.c.; art. 331 § 1¹ k.p.c.; art. 367 § 1 k.p.c.; art. 369 k.p.c.; art. 165 § 2 i 3 k.p.c.).

Sygn. akt VI U 303/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2018r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił J. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 kwietnia 2018r. do 23 lipca 2018r.

W uzasadnieniu orzeczenia podano, że do dnia 20 lutego 2018r. odwołująca wykorzystwała pełen okres zasiłkowy wynoszący 182 dni. Od dnia 27 lutego 2018r. ponownie przebywała na zwolnieniu lekarskim. Zdaniem organu rentowego po dniu 20 lutego 2018r. odwołująca nie odzyskała zdolności do pracy, bowiem schorzenie po przerwie zostało uznane za współistniejące z wcześniejszym.

(decyzja z 1 sierpnia 2018r. – akta rentowe)

J. P. w odwołaniu od powyższej decyzji wniosła o jej zmianę i przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 kwietnia 2018r. do 23 lipca 2018r.

Uzasadniając swoje stanowisko podała, że okresy wskazywane przez organ rentowy nie mogą być wliczone do jednego okresu zasiłkowego, bowiem niezdolność do pracy w okresie do dnia 20 lutego 2018r. została spowodowana inną chorobą niż niezdolność do pracy od dnia 27 lutego 2018r. Wyjaśniła ponadto, że okres zasiłkowy w 2017r. rozpoczął się od schorzenia ortopedycznego. Jego leczenie zakończyło się powrotem do zdrowia. Następnie korzystała ze zwolnienia lekarskiego spowodowanego schorzeniami natury psychiatrycznej, które zakończyło się z dniem 20 lutego 2018r. Natomiast niezdolność do pracy od dnia 27 lutego 2018r. spowodowana była powracającymi dolegliwościami ortopedycznymi.

(odwołanie – k. 1-3)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8-8v)

Decyzją z dnia 3 września 2018r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił J. P. prawa do zasiłku chorobowego za dalszy okres od 24 lipca 2018r. do 27 sierpnia 2018r.

W uzasadnieniu orzeczenia organ rentowy powołał się na tożsamą argumentację, jaka została zawarta w uzasadnieniu decyzji z dnia 1 sierpnia 2018r.

(decyzja z 3 września 2018r. – akta rentowe)

J. P. w odwołaniu od powyższej decyzji, wniosła o jej zmianę i przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24 lipca 2018r. do 27 sierpnia 2018r.

Uzasadniając swoje stanowisko powołała się na argumentację znajdującą się w odwołaniu od decyzji z dnia 1 sierpnia 2018r.

(odwołanie – k. 1-2v akt VI U 332/18)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7-7v)

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. nie zajął stanowiska w sprawie.

(postanowienie z 3 sierpnia 2019r. – k. 102)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. była zatrudniona jako sprzedawca w salonie meblowym.

Odwołująca przed 10 laty uległa wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznała urazu kręgosłupa szyjnego. Od tego czasu pojawiają się u niej dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, które pojawiają się przy okazji podnoszenia mebli w trakcie pracy. Ból promieniował do kończyn dolnych i lewej kończyny górnej.

Z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego odwołująca leczyła się w (...) w O. w okresie od 19 września 2017r. do 12 października 2017r. Podczas wizyty w dniu 19 września 2017r. napisano, że od ok. 30 dni odwołująca cierpi na bóle kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, drętwienie lewej kończyny górnej.

W okresie od 16 października 2017r. do 22 października 2017r. przebywała na kuracji w przychodni (...) w O..

W dniu 23 sierpnia 2018r. otrzymała zaświadczenie z (...) o zakończeniu leczenia ortopedycznego z dniem 26 października 2017r. W tym dniu nie była badana przez lekarza, nie można zatem stwierdzić jaki był stan kliniczny kręgosłupa, ani jaki był powód zakończenia leczenia. W szczególności brak jest wskazania, że z tego tytułu odzyskała zdolność.

Na wizycie w (...) z dnia 12 lutego 2018r. odwołująca uskarżała się także na nawracające drętwienie lewej kończyny górnej, bóle i zawroty głowy, zaburzenia ostrości widzenia, drętwienia kończyn dolnych, skurcze mięśni kończyn dolnych oraz bóle kręgosłupa.

Podczas wizyty w (...) w dniu 26 lutego 2018r. odwołująca podała, że nadal ma bóle kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego.

Kolejne wizyty w (...) odbywały się w dniach 12 marca 2018r., 26 marca 2018r., 9 kwietnia 2018r., 17 kwietnia 2018r., 7 maja 2018r., 28 maja 2018r., 18 czerwca 2018r., 2 lipca 2018r., 26 lipca 2018r. Podczas tych wizyt stan kliniczny kręgosłupa był podobny, bez znaczących różnic, świadczących o skuteczności stosowanego leczenia.

(dowód: opinia biegłego ortopedy z 2 marca 2019r. – k. 71-72; opinia uzupełniająca z 10 czerwca 2019r. – k. 86-86v; dokumentacja medyczna – akta rentowe)

W okresie od 23 sierpnia 2017r. do 24 października 2017r. odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu schorzeń ortopedycznych kręgosłupa.

Następnie w okresie od 25 października 2017r. do 20 lutego 2018r. przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu schorzenia F41.2 (zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane).

Niezdolność do pracy od 27 lutego 2018r. została ponownie orzeczona z powodu schorzeń ortopedycznych kręgosłupa.

(dowód: opinia biegłego ortopedy z 2 marca 2019r. – k. 71-72; opinia uzupełniająca z 10 czerwca 2019r. – k. 86-86v)

Okres zasiłkowy wynoszący 182 dni został przez odwołującą wyczerpany z dniem 20 lutego 2018r.

(okoliczność bezsporna)

Niezdolność do pracy w okresach od 23 sierpnia 2017r. do 20 lutego 2018r. oraz od 27 lutego 2018r. do 27 sierpnia 2018r. była spowodowana tą samą chorobą kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego.

W okresie zwolnienia lekarskiego z powodu zaburzeń depresyjnych, tj. w okresie od 25 października 2017r. do 20 lutego 2018r., stan ortopedyczny kręgosłupa był podobny, jak w okresie od 23 sierpnia 2017r. do 24 października 2017r. oraz od 27 lutego 2018r. do 27 sierpnia 2018r.

(dowód: opinia biegłego ortopedy z 2 marca 2019r. – k. 71-72; opinia uzupełniająca z 10 czerwca 2019r. – k. 86-86v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności akt rentowych. Zdaniem Sądu wyżej przytoczone dowody, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny.

Dodatkowo Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na opinii biegłego sądowego ortopedy. W ocenie Sądu opinie biegłego (pisemna i uzupełniająca) są wnikliwe, rzetelne, a dodatkowo zostały wydane po przeprowadzeniu badania odwołującej i po wszechstronnej analizie zgromadzonej dokumentacji.

Odwołująca wniosła zastrzeżenia do wydanej w sprawie opinii biegłego ortopedy, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu ortopedii.

Sąd uznał, że w sprawie zasadnym jest dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej przez biegłego, który wydał już w sprawie opinię sądową, aby mógł odnieść się do zgłoszonych przez odwołującą zastrzeżeń.

W opinii uzupełniającej biegły ponownie, analizując dokumentację medyczną w sprawie, dokonał takich samych ustaleń, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Biegły podkreślił, że ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej jednoznacznie wynika, iż w trakcie przebywania na zwolnieniu lekarskim z powodu zaburzeń depresyjnych i lękowo mieszanym, odwołująca była nadal, bez przerwy niezdolna do pracy z powodu schorzeń ortopedycznych kręgosłupa. Świadczy o tym przedstawiona przez odwołującą dokumentacja medyczna, z której wynika, że na wizycie w dniu 12 lutego 2018r., tj. w trakcie zwolnienia lekarskiego z powodu zaburzeń depresyjnych, odwołująca nadal uskarżała się na nawracające drętwienie lewej kończyny górnej, bóle i zawroty głowy, zaburzenia ostrości widzenia, drętwienia kończyn dolnych, skurcze mięśni kończyn dolnych oraz bóle kręgosłupa.

Wobec czego wniosek odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego nie podlegał uwzględnieniu. Zdaniem Sądu w sprawie przeprowadzone zostało wyczerpujące postępowanie dowodowe i dopuszczanie dowodu z opinii kolejnego biegłego byłoby niecelowe i przyczyniłoby się do przewlekłości.

W sprawie dopuszczony został bowiem dowód z opinii biegłego specjalisty z zakresu schorzenia odwołującej. A biegły sądowy ortopeda w swojej opinii uzupełniającej ustosunkował się już do zgłaszanych przez odwołującą zastrzeżeń. Nadto, w ocenie Sądu, zastosowana przez odwołującą argumentacja, zawarta w zarzutach do wydanej w sprawie opinii biegłego nie zasługuje na aprobatę, gdyż stanowi jedynie polemikę z ustaleniami biegłego. Wydana w sprawie opinia, ze względu na specjalizację biegłego, udziela w sposób jednoznaczny wyjaśnień w przedmiotowej sprawie.

Należy przy tym podkreślić, że fachowość i specjalistyczna wiedza medyczna jaką posiadają biegli, w tym biegły w niniejszej sprawie, nie budzą wątpliwości Sądu, dlatego brak jest podstaw do kwestionowania dokonanej oceny stanu zdrowia i niezdolności do pracy odwołującej. Opinia biegłego była w ocenie Sądu przekonująca, została sporządzona zgodnie z zasadami wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego, nie stwierdzono w nich niedokładności, czy też innych wad w zakresie poprawności metodologicznej. Argumenty i wnioski sformułowane były w sposób profesjonalny, logiczny i zrozumiały.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. P. od decyzji z dnia 1 sierpnia 2018r. oraz 3 września 2018r. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W skarżonych decyzjach organ rentowy odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za wskazane okresy, uzasadniając to faktem wyczerpania przez nią okresu zasiłkowego, co odwołująca kwestionowała, powołując się na brak tożsamości przyczyn uzasadniających kolejne okresy niezdolności do pracy.

Organ rentowy, uzasadniając swą decyzję wskazał na regulację zawartą w art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z art. 8 ustawy o świadczeniach, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a w przypadku, gdy taka niezdolność do pracy jest spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni. Jednocześnie art. 9 wskazanej ustawy zawiera zasady odnośnie sposobu zaliczania poszczególnych okresów niezdolności do pracy do jednego okresu zasiłkowego. Zgodnie z nim do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z literalnego brzmienia cyt. art. 9 ww. ustawy wynika, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Przy czym wykładnia językowa prowadzi do wniosku, że doliczaniu podlegają okresy niezdolności do pracy w znaczeniu medycznym.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że okres zasiłkowy wynoszący 182 dni został przez odwołującą wyczerpany z dniem 20 lutego 2018r., przy czym w okresie od 23 sierpnia 2017r. do 24 października 2017r. odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu schorzeń ortopedycznych kręgosłupa, zaś w okresie od 25 października 2017r. do 20 lutego 2018r. z powodu zaburzeń depresyjnych i lękowo mieszanym. Oznacza to, że w przypadku, gdyby niezdolność w okresie od 27 lutego 2018r. do 23 lipca 2018r. powstała w wyniku tej samej choroby, co wcześniejsza niezdolność, wówczas należałoby odmówić odwołującej prawa do zasiłku, z uwagi na uznanie schorzenia za współistniejące z wcześniejszym.

Ustalenie tożsamości chorób przy obu okresach niezdolności skutkowałoby również uznaniem, że odwołującej nie przysługiwało prawo do zasiłku również za dalszy okres, tj. za okres od 24 lipca 2018r. do 27 sierpnia 2018r., gdyż niezdolność do pracy w tym okresie, była spowodowana przyczyną chorobową analogiczną jak w okresie do 17 kwietnia 2018r. do 23 lipca 2018r.

Jak wynika z opinii biegłego, niezdolność do pracy w okresach od 23 sierpnia 2017r. do 20 lutego 2018r. oraz od 27 lutego 2018r. do 27 sierpnia 2018r. była spowodowana tą samą chorobą kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. W treści opinii biegły podkreślił, że w okresie zwolnienia lekarskiego z powodu zaburzeń depresyjnych, tj. w okresie od 25 października 2017r. do 20 lutego 2018r., stan ortopedyczny kręgosłupa był podobny, jak w okresie od 23 sierpnia 2017r. do 24 października 2017r. oraz od 27 lutego 2018r. do 27 sierpnia 2018r. Biegły odniósł się także do przedstawionego przez odwołującą zaświadczenia z dnia 23 sierpnia 2018r. z (...), z którego wynikało, że z dniem 26 października 2017r. odwołująca zakończyła leczenie ortopedyczne. Zdaniem biegłego nie stanowi ono potwierdzenia tego, że odwołująca z tym dniem w rzeczywistości odzyskała zdolność do pracy z przyczyn ortopedycznych. Tym bardziej, że z zaświadczenia wynika także, że do dnia 26 października 2017r. odwołująca była leczona z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego z drętwieniem kończyn dolnych. Zaś z zapisów wizyt z okresu od 19 września 2017r. do 12 października 2017r. wynika, że odwołująca leczyła się głównie z powodu schorzenia kręgosłupa szyjnego. Na tej podstawie należy uznać, że stan kręgosłupa szyjnego i kończyn górnych nie zmienił się po 26 października 2017r.

Należy zwrócić także uwagę na fakt, że w dniu 12 lutego 2018r., tj. w trakcie przebywania na zwolnieniu lekarskim z powodu zaburzeń depresyjnych, odwołująca udała się na wizytę do (...), na której uskarżała się na nawracające drętwienie lewej kończyny górnej, bóle i zawroty głowy, zaburzenia ostrości widzenia, drętwienia kończyn dolnych, skurcze mięśni kończyn dolnych oraz bóle kręgosłupa. Zaś na wizycie w dniu 26 lutego 2018r., na którym otrzymała zwolnienie lekarskie, odwołująca podała, że nadal ma bóle kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego.

Powyższe jednoznacznie wskazuje na to, że w trakcie przebywania na zwolnieniu lekarskim z powodu zaburzeń depresyjnych, odwołująca nadal była niezdolna do pracy z powodu schorzeń ortopedycznych kręgosłupa.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłego. Sąd uznał, że wydana w sprawie opinia, która została oparta na dokumentacji i badaniu odwołującej, jest rzetelna i zasługuje na przymiot wiarygodności. Została bowiem sporządzona w sprawie w sposób obiektywny, rzetelny i pełny, a jej wydanie zostało poprzedzone wnikliwym zapoznaniem się z dokumentacją medyczną, zebraniem wywiadu oraz bezpośrednim badaniem wnioskodawczyni. Zdaniem Sądu opinia jest pełna, uwzględniająca istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia u odwołującej.

Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Sąd podzielił dokonane w ww. opinii ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia.

Mając na uwadze przedstawione rozważania Sąd stwierdził, że wydane przez organ rentowy decyzje z dnia 1 sierpnia 2018r. oraz 3 września 2018r. były prawidłowe, bowiem zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 8 i 9 ww. ustawy o świadczeniach, uzasadniające odmowę przyznania prawa do zasiłku chorobowego odwołującej w okresach wskazanych w skarżonych decyzjach, tj. w okresie od 17 kwietnia 2018r. do 23 lipca 2018r. oraz od 24 lipca 2018r. do 27 sierpnia 2018r. W spornym okresie odwołująca nie odzyskała zdolności do pracy z powodu schorzenia ortopedycznego kręgosłupa.

Tym samym, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ k.p.c. oddalił odwołania odwołującej, orzekając jak w sentencji wyroku.